

DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA FINANSÓW

WARSZAWA, 14 sierpnia 1950 **Nr 19** Poz. 118 - 123

TREŚĆ:

118

OKÓLNIKI

z dnia 31 lipca 1950 r.

w sprawie opodatkowania zaprzysiężonych wagowych i próbobiorców. Nr PM 11143/4/50.

W związku z wątpliwościami, które wyłoniły się przy kwalifikacji podatkowej wynagrodzeń, otrzymywanych przez zaprzysiężonych wagowych i próbobiorców, powołanych przez Prezydia Rad Giełdowych, a działających na zlecenie instytucyj biorących udział w obrocie giełdowym na obszarze poszczególnych giełd zbożowo-towarowych, Ministerstwo Finansów wyjaśnia, że wymienieni zaprzysiężeni wagowi i próbobiorcy, pobierający od zleceniodawcy zapłatę według stawek ustalonych przez Giełdę Zbożowo-Towarową w Warszawie, opłacają od tej zapłaty podatek od wynagrodzeń według zasad art. 5 ust. 1 pkt 17, art. 9 ust. 5 i 7 oraz art. 10 ust. 1 lit. A ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o podatku od wynagrodzeń (Dz. U. R. P. Nr 7, poz. 41), jeżeli:

a) zatrudnieni są ponadto w charakterze pracowników u jednego z płatników wymienionych w § 7 ust. 4 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 17 marca 1949 r. w sprawie wykonywania ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o podatku od wynagrodzeń (Dz. U. R. P. Nr 15, poz. 98),

b) pracę swą z tytułu zajmowanego stanowiska wagowego lub próbobiorcy wykonują osobiście i nie w ramach przedsiębiorstwa.

W przypadku niezachowania chociażby jednego z powyższych warunków, zapłaty pobierane przez zaprzysiężonych wagowych i próbobiorców podlegają podatkowi dochodowemu i obrotowemu na ogólnych zasadach.

Podsekretarz Stanu Prof. Dr L. Kurowski

119

OKÓLNIK

z dnia 1 sierpnia 1950 r.

w sprawie umorzenia podatku od nabycia praw majątkowych, od nabycia środków transportu zmechanizowanego przez Powiatowe Związki Gminnych Spółdzielni „Samopomoc Chłopska". Nr PM 11623/4/50.

W związku z przeprowadzaniem dalszych zmian w organizacji spółdzielczości dokonywanych na podstawie uchwały Zarządu Centrali Rolniczej Spółdzielni „Samopomoc Chłopska" z dnia 27 lutego 1950 r. w celu należytego wykorzystania środków transportowych — Ministerstwo Finansów zarządza, na podstawie art. 35 dekretu o zobowiązaniach podatkowych, umorzenie podatku od nabycia praw majątkowych przypadającego od odpłatnego przeniesienia praw majątkowych do samochodów, ciągników i przyczep przez Gminne Spółdzielnie „Samopomoc Chłopska" oraz samochodów ciężarowych przez Oddziały Okręgowe i Centralę Rolniczą Spółdzielni „Samopomoc Chłopska" na rzecz Powiatowych Związków Gminnych Spółdzielni „Samopomoc Chłopska".

Za Ministra Finansów
Podsekretarz Stanu Prof. Dr L. Kurowski

120

OKÓLNIK

z dnia 5 sierpnia 1950 r.

w sprawie zamknięć rachunkowych za lata 1946—1949 przedsiębiorstw państwowych i przedsiębiorstw (majątków) pozostających pod zarządem państwowym oraz w sprawie podatku dochodowego od cukrowni. Nr BD 4144/6/50.

I.

W związku z wątpliwościami i zapytaniami, wysuwanymi przez szereg izb skarbowych w sprawie zamknięć rachunkowych za lata 1946—1949 przedsiębiorstw państwowych oraz przedsiębiorstw i majątków pozostających pod zarządem państwowym, Ministerstwo Finansów wyjaśnia co następuje:

1. 1) Sprawa zamknięć rachunkowych wymienionych wyżej przedsiębiorstw za rok 1946 uregulowana została instrukcją Ministra Skarbu z dnia 7 lipca 1947 roku (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 36, poz. 331),

2) odnośnie zamknięć rachunkowych za lata 1947 i 1948 nie zostało wydane ogólne zarządzenie w tej sprawie, natomiast dla przedsiębiorstw podległych Min. Przemysłu i Handlu wydane zostały:

a) na rok 1947 — instrukcja F 9. Departamentu Finansowego Min. Przemysłu i Handlu z dnia 18 października 1947 r., instrukcja F 5 z dnia 14. X. 1947 r.,

b) na rok 1948 — instrukcja F 26 Dep. Finansowego Min. Przem. i Handlu z dnia 10 listopada 1948 r. i instrukcja F 23 z dnia 8. IX. 1948 r.; obie instrukcje ogłoszone zostały w Nr Nr 3 i 5 Biuletynu Finansowego Min. Przemysłu i Handlu z 1948 r.

Opisy instrukcji odnoszących się do 1947 r. F 5 z dnia 14. X. 1947 r. i F 9 z dnia 18 października 1947 roku Min. Finansów załącza do niniejszego okólnika, przypominając, że wykaz podległych Ministerstwu Przemysłu i Handlu przedsiębiorstw wg centralnych zarządów oraz wykaz przedsiębiorstw, nie ujętych organizacyjnie w Centralne Zarządy, zamieszczony został w Ok. Min. Sk. z dnia 11 grudnia 1947 r. (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 59, poz. 408) oraz w Ok. Min. Sk. z dnia 28 lipca 1948 r. (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 78, poz. 327);

3) zasady sporządzenia zamknięć rachunkowych za 1949 r. podane zostały w zarządzeniu Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 19 listopada 1949 r. (Biuletyn Finansowy P.K.P.G. z listopada 1949 r. Nr 8) oraz w Zarządzeniu Przewodniczącego P.K.P.G. z dnia 27 stycznia 1950 r. (Biuletyn P.K.P.G. Nr 21/50).

2. Sporządzone według zasad podanych w powyższych instrukcjach i zarządzeniach zamknięcia rachunkowe przedsiębiorstw państwowych oraz przedsiębiorstw i majątków pozostających pod zarządem państwowym podległych M. P. i H., a więc objętych zasadami systemu finansowego, wprowadzonego uchwałą R. M. z dnia 21 sierpnia 1947 r., Ministerstwo Finansów poleca uważać za sporządzone zgodnie z obowiązującymi przepisami.

Co do pozostałych przedsiębiorstw państwowych oraz przedsiębiorstw i majątków pozostających pod zarządem państwowym, podległych innym resortom, a więc nie objętych

przed 1950 r. zasadami systemu finansowego, to za sporządzone zgodnie z obowiązującymi przepisami należy uważać zamknięcia rachunkowe sporządzone bądź zgodnie z powyższymi instrukcjami, bądź zgodnie z instrukcjami, wydanymi przez właściwych ministrów, a w braku tego rodzaju instrukcji —zamknięcia, sporządzone zgodnie z ogólnie obowiązującymi w tym względzie zasadami.

3. Z prawidłowością sporządzonych zamknięć rachunkowych jest ściśle związana wysokość zysku bilansowego, stanowiącego podstawę dla ustalenia przypadającego od przedsiębiorstwa podatku dochodowego i dlatego Min. Finansów przypomina, że zgodnie z ok. Min. Sk. z dnia 30 sierpnia 1947 r. Nr D. V. 7283/3/47 w sprawie zasad systemu finansowego w odniesieniu do przedsiębiorstw państwowych (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 23, poz. 291) — władze podatkowe w przypadku stwierdzenia w sporządzonych zamknięciach uchybień w stosunku do obowiązujących przedsiębiorstw — przepisów finansowych, powinny o tych uchybieniach donieść władzy nadrzędnej, właściwej dla zatwierdzania bilansów, jak również bankowi finansującemu celem spowodowania wymaganych sprostowań.

Ministerstwo Finansów przypomina równocześnie zarządzenie z dnia 19 maja 1950 r. Nr BD 1639/6/50, regulujące sprawę podatku dochodowego od dokonanych w latach 1947—1948 niezgodnie z przepisami finansowymi przeszacowań remanentów.

II.

1. Z instrukcji Min. Przem. i Handlu F 9 w sprawie zamknięć ksiąg handlowych za 1947 r. (zob. wyżej cz. I ust. 1 pkt 2 lit. a) wynika, że dotyczy ona również zamknięć rachunkowych cukrowni, których okres gospodarczy nie pokrywał się z rokiem kalendarzowym, a trwał od 1 kwietnia 1947 r. do 31 marca 1948 r., podobnie powołana w części I niniejszego okólnika instrukcja Min. Przem. i Handlu F 26 w sprawie zamknięć ksiąg za rok operacyjny 1948 dotyczy także zamknięć rachunkowych cukrowni na dzień 31 marca 1949 r. (okres gospodarczy 1 kwiecień 1948 — 31 marzec 1949). W związku z tym dla zachowania jednolitości w tym względzie Ministerstwo Finansów rozszerza moc obowiązującą instrukcji Min. Sk. z dnia 7 lipca 1947 r. w sprawie zamknięć rachunkowych za rok 1946 (zob. wyżej cz. I ust. 1 pkt 1) na zamknięcie rachunkowe cukrowni, sporządzone na dzień 31 marca 1947 r., a obejmujące okres od 1 kwietnia 1946 do 31 marca 1947 r.

2. Ministerstwo Finansów poleca, aby przy dokonywaniu wymiarów podatku dochodowego za rok 1946/47 w stosunku do cukrowni stosowano odpowiednio zasady podane w ok. Min. Sk. z dnia 3. XII. 1947 r. w sprawie wymiaru podatku dochodowego za 1946 r. (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 55, poz. 392), nie wyłączając odliczania od zysku bilansowego cukrowni tych sum, które one przerzuciły na pokrycie strat w innych przedsiębiorstwach w ramach C.Z.P.C., w szczególności zatem:

a) nie należy kwestionować wprowadzonej do rozliczeń między poszczególnymi cukrowniami, a C.Z.P.C. opartej na kalkulacji kosztów własnych — ceny rozliczeniowej, chociaż wprowadzono ją już w roku 1946/47, a zatem przed Uchwałą Rady Ministrów z dnia 21 sierpnia 1947 roku w sprawie zasad systemu finansowego (Ok. Min. Sk. z dnia 30 sierpnia 1947 r. Nr D.V. 7283/3/47). W związku z tym nie należy kwestionować zarachowania przez poszczególne cukrownie na dobro C.Z.P.C. — z przeznaczeniem na pokrycie strat innych cukrowni — sum wynikłych ze zmiany pierwotnie ustalonej jednolitej ceny rozliczeniowej dla wszystkich cukrowni w wysokości 55,50 zł/kg — na cenę rozliczeniową odpowiadającą indywidualnym warunkom poszczególnych cukrowni,

b) nie należy kwestionować również dokonanych na polecenie C.Z.P.C. przeszacowań wartości zapasów cukru, pochodzącego z kampanii 1945/46, a znajdującego się w remanentach sporządzonych przez cukrownie na 1. X. 1946 r., jak również nie należy kwestionować przeprowadzonego przez C. Z.P.C. podziału ogólnej sumy powstałych nadwyżek z przeszacowania dokonanego — nie w stosunku do posiadanych przez poszczególne cukrownie zapasów, a w stosunku do udziału poszczególnych cukrowni w kampanii produkcyjnej 1945/46 r.;

c) nie należy wreszcie kwestionować i włączać do podstaw opodatkowania kwot odprowadzonych przez poszczególne cukrownie na pokrycie strat cukrowni nieczynnych bez względu na to, czy odprowadzono je z czystego zysku, czy też w ciągu roku przy obciążeniu rachunku wyników.

Ministerstwo Finansów wyjaśnia równocześnie, że w związku z powyższym oraz w związku z okólnikiem Min. Sk. z dnia 3. XII. 1947 r. w roku gospodarczym 1946/47 sumy przerzucanych zysków na pokrycie strat innych cukrowni, przeprowadzono zarówno bezpośrednio, jak i za pośrednictwem C.Z. P.C., nie podlegają doliczeniu do zysków bilansowych cukrowni bez względu na to, czy suma dokonanych przerzutów przewyższa 50% zysku bilansowego tej cukrowni, która przerzucenia (przerachowania) dokonała.

3. Ministerstwo Finansów poleca nie kwestionować także dokonanych przez niektóre cukrownie odpisów amortyzacyjnych od wartości torów kolejowych nawet w tych przypadkach, gdy cukrownie obok nakładów na bieżącą konserwację torów gromadziły ponadto na polecenie C.Z.P. Cukrowniczego fundusz amortyzacyjny na inwestycje i kapitalne remonty.

III.

1. Wobec powstałych wątpliwości, w jakiej wysokości — z uwagi na okresy gospodarcze, odbiegające od okresów kalendarzowych — należy ustalać przy wymiarach rocznych (ewtymczasowych) podatek dochodowy, przypadający od cukrowni, Min. Finansów wyjaśnia, co następuje:

1) Wysokość podatku dochodowego za rok 1946 od przedsiębiorstw, podlegających opodatkowaniu według przepisów działu IV, wynosiła stosownie do ok. Min. Sk. z dnia 3 grudnia 1947 r. (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 55, poz. 392) — 20% i w tej samej wysokości pobrane były również w 1946 roku zaliczki,

2) Na rok 1947 stopa podatku została podwyższona do 25% uchwałą K.E.R.M. z dnia 25 lutego 1947 r., podaną w ok. Min. Sk. z dnia 1 marca 1947 r. (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 7, poz. 77),

3) Obniżenie tej stopy do 10% nastąpiło — między innymi także dla przedsiębiostw objętych C.Z.P. Cukrowniczego — od dnia 1 września 1947 r. na podstawie Ok. Min. Sk. z dnia 11 grudnia 1947 r. (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 59, poz. 408); 10% stopa podatku została utrzymana dotychczas.

2. 1) Z powyższego wynika, że cukrownie posiadające rok gospodarczy od 1. IV. 1946 — 31. III. 1947 r. powinny były wpłacać zaliczki na podatek dochodowy

za 9 miesięcy 1946 r. w/g stopy 20%,

za 3 miesiące 1947 r. w/g stopy 25%.

Według tych zasad należy ustalić wysokość podatku za rok 1946/47, a więc:

od 3/4 zysku pobrać 20% tytułem podatku dochodowego

od 1/4 zysku pobrać 25% tytułem podatku dochodowego

2) Cukrownie w okresie od 1 kwietnia 1947 r. do 31 marca 1948 r. obowiązane były wpłacać zaliczki na podatek dochodowy:

za 5miesięcy od IV. do VIII. 1947 r. w/g 25% stopy,

za 7 miesięcy od IX. 1947 do III. 1948 r. w/g 10% stopy, a zatem należy:

od 5/12 zysku pobrać 25% tytułem podatku dochodowego,

od 7/12 zysku pobrać 10% tytułem podatku dochodowego.

3) W roku 1948 i latach następnych wpłaty na zaliczki i wysokość podatku dochodowego wynoszą 10% zysku bilansowego.

IV.

Powyższe wyjaśnienia, odnoszące się do opodatkowania cukrowni, należy mieć na względzie przy dokonywaniu wymiarów i załatwianiu odwołań lub zażaleń. W przypadku, gdy wymiar został dokonany, lecz podatek nie został uiszczony i do podstaw opodatkowania włączono pozycje, które w myśl części II nin. okólnika opodatkowaniu nie podlegają, a podatnik nie wniósł odwołania, należy umorzyć przy uwzględnieniu podanych stawek podatkowych — odpowiednią, przypadającą na tę pozycje — część podatku dochodowego, z powołaniem się na niniejsze zarządzenie; zapłacone jednak już kwoty podatku dochodowego zwrotowi nie podlegają.

Za Ministra Finansów
Podsekretarz Stanu W. Trąmpczyński

Załącznik Nr 1
do okólnika Nr BD 4144/6/50.

Ministerstwo Przemysłu i Handlu
Departament Finansowy
Wydział Kosztów Własnych i cen
FN-IV/A/1/7.

Warszawa, dn. 14. X. 1947 r

INSTRUKCJA Nr F/5

Na podstawie uchwały Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 18 lipca 1947 r. o zasadach systemu finansowego — Departament Finansowy komunikuje, iż ustalenie cen dla zakładów przemysłowych i rozliczenie z Centralami Zbytu odbywać się będzie w przyszłości według zasad następujących:

A. Cena rozliczeniowa fabryczna.

1. Zakład przemysłowy otrzymuje od Centrali Zbytu na produkty swoje oddane Centrali Zbytu do sprzedaży cenę rozliczeniową fabryczną.

2. Cena rozliczeniowa fabryczna obejmuje:

a) planowane koszty własne,

b) marżę zysku dla zakładu.

Koszty własne obejmują wszystkie nakłady produkcyjne zakładu łącznie z amortyzacją. Do kosztów własnych nakładu nie wchodzą: narzuty na utrzymanie Centralnego Zarządu, na utrzymanie Zjednoczenia, prowizja dla Centrali Zbytu, scalony podatek obrotowy oraz narzuty specjalne zlecone przez Min. Przem. i Handlu. W kosztach własnych należy uwzględnić amortyzację majątku stałego wycenionego wg cen z roku 1938 wg obowiązującego mnożnika przeliczeniowego. Jako obowiązujący mnożnik na rok 1948 ustala się:

dla przemysłu spożywczego mnożnik 50,

dla przemysłu konserwowego mnożnik 50,

dla przemysłu fermentacyjnego mnożnik 50,

dla pozostałych przemysłów mnożnik 30.

Amortyzację od majątku stałego, nabytego w latach 1945, 1946 i 1947 oblicza się wg nominalnej wartości książkowej.

Uwzględnienie w kosztach własnych i tworzenie jakichkolwiek rezerw, fundacyj itp. jest niedozwolone. Można natomiast w kosztach własnych uwzględnić koszty kalkulowane z tytułu braków produkcyjnych, manca, gwarancji specjalnej za jakość itp. Przypomina się, że nie wolno do kosztów własnych zaliczać kapitalnych remontów i inwestycji w myśl okólnika Nr 220 z dnia 5. X. 1946 r.

3. Marżę zysku ustala się zasadniczo w wysokości 10% od sumy kosztów własnych. W wyjątkowych wypadkach Departament Finansowy może tę marżę podwyżyć lub zmniejszyć na wniosek Centralnego Zarządu z własnej inicjatywy w razie potrzeby gospodarczej.

4. Ceny rozliczeniowe fabryczne winny być ustalone indywidualnie dla każdego zakładu lub grupy zakładów, pracujących w podobnych warunkach ekonomicznych i technicznych.

5. W tyh przemysłach państwowych dla których nie został jeszcze wprowadzony scalony podatek obrotowy, normalny podatek obrotowy należy wliczyć do ceny rozliczeniowej fabrycznej wg rachunku procentowego w stu i cena ta będzie wówczas obejmowała:

a) koszty wałsne,

b) marżę zysku od kosztów własnych,

c) podatek obrotowy od ceny końcowej.

Podatek obrotowy od sumy sprzedażnej, jaki w tym wypadku musi opłacać Centrala Zbytu, objęty jest prowizją.

6. Ceny rozliczeniowe fabryczne na wniosek Centralnego Zarządu zatwierdza Departament Finansowy. Departament Finansowy na wniosek Centralnego Zarządu może zatwierdzenie cen rozliczeniowych fabrycznych przekazać Centralnemu Zarządowi.

B. Cena rozliczeniowa Centrali Zbytu.

7. Cena rozliczeniowa Centrali Zbytu obejmuje:

a) cenę rozliczeniową fabryczną,

b) narzut na utrzymanie Zjednoczenia,

c) narzut na utrzymanie Centralnego Zarządu,

d) narzuty specjalne zatwierdzone i zlecone przez Ministerstwo Przemysłu i Handlu,

e) prowizje dla Centrali Zbytu,

f) scalony podatek obrotowy.

8. Obliczanie powyższych narzutów należy zasadniczo przeprowadzać w sposób następujący:

a) od ceny rozliczeniowej fabrycznej należy obliczać narzuty wg punktu 7, pozycja b, c, d,

b) od ceny końcowej należy obliczać prowizję dla Centrali Zbytu oraz scalony podatek obrotowy.

W wypadku uzasadnionym Departament Finansowy może na wniosek Centralnego Zarządu pozwolić na obliczanie wszytkich powyżej przytoczonych narzutów wg rachunku procentowego w stu tj. od ceny końcowej.

C. Cena efektywna Centrali Zbytu.

9. Cena, po której Centrala Zbytu sprzedaje wyroby państwowych zakładów przemysłowych, jest ceną efektywną Centrali Zbytu.

Cena ta może być identyczną z ceną rozliczeniową Centrali Zbytu lub nie. O ile cena efektywna różni się od ceny rozliczeniowej Centrali Zbytu to prowizję dla Centrali Zbytu i scalony podatek obrotowy oblicza się wg rachunku procentowego w stu od końcowej ceny fabrycznej.

10. Dla lepszego zobrazowania podaje się poniżej przykład kalkulacji ceny rozliczeniowej Centrali Zbytu w wypadku, gdy cena ta nie jest identyczną z ceną efektywną.

Jeżeli się przykładowo przyjmie, że obowiązująca cena efektywna jakiegoś produktu wynosi zł 800.— to kalkulacja ceny rozliczeniowej Centrali Zbytu przedstawiać się może następująco:

a) cena rozliczeniowa fabryczna	zł 600.—
b) narzut na utrzymanie Centralnego Zarządu 2% od „a"	zł 12.—
c) narzut na utrzymanie Zjednoczenia 3% od „a"	zł 18.—
d) specjalny narzut na zlecenie M. P. i H. 1% od „c"	zł 6.—
e) prowizja Centrali Zbytu 3% od ceny efekt.	zł 24.—
f) scalony podatek obrotowy 4% od ceny efektyw.	zł 32.—
Cena rozliczeniowa Centrali Zbytu wynosi	zł 692.—
ponieważ cena efektywna wynosi	zł 800.—
Różnica ceny wynosi . . .	zł 108.—

i różnica ta podlega odprowadzeniu w myśl przepisów ustępu „D" niniejszego pisma.

W wypadku zaokręglenia ceny efektywnej, różnicę w zaokrąglaniu należy uwzględnić w cenie rozliczeniowej fabrycznej.

D. Rodzaje cen efektywnych sprzedaży.

11. Cena efektywna w Centrali Zbytu może mieć różne poziomy, a mianowicie:

a) w związku z różnymi kategoriami odbiorców (ceny komeracyjne i urzędowe),

b) w zależności od rozbudowy własnego aparatu rozdzielczego (zbyt, hurt, detal).

Bez względu na rodzaj ceny efektywnej stanowi ona podstawę do ustalania różnicy cen, o których mawa w następującym ustępie.

E. Rachunek Różnic Cen Ministerstwa Przemysłu i Handlu.

12. Jeżeli cena efektywna Centrali Zbytu jest wyższą od ceny rozliczeniowej Centrali Zbytu, to całą wynikającą z tego tytułu nadwyżkę Centrala Zbytu wpłaca do Narodowego Banku Polskiego na r-k Różnic Cen Ministerstwa Przemysłu i Handlu. W razie powstania w Centralach Zbytu niedoboru z tego powodu, że ustalona cena efektywna Centrali Zbytu jest niższą od ceny rozliczeniowej Centrali Zbytu, to niedobór ten zostanie pokryty z Rachunku Różnic Cen Ministerstwa Przemysłu i Handlu.

13. Odprowadzenie nadwyżek na Rachunek Różnic Cen Ministerstwa Przemysłu i Handlu winno się odbywać za miesiąc poprzedni najpóźniej do 10-go następnego miesiąca.

14. Rozliczenie z Różnicy Cen odbywać się winno w ten sposób, że różnica cen wynikać będzie z różnicy między wartością wszystkich sprzedanych artykułów obliczonych po cenie rozliczeniowej Centrali Zbytu, a wartością tych artykułów po cenie efektywnej sprzedaży a nie poprzez rozliczenie każdej faktury.

F. Przepisy końcowe.

Ustalone niniejszym pismem zasady wchodzą obowiązkowo w życie z dniem 1 stycznia 1948 r. i dlatego plany finansowo-gospodarcze na rok 1948 winne być sporządzone w oparciu o niniejsze zasady. Jeżeli pozwala na to organizacja przemysłu zasady niniejsze należy wprowadzać w terminie wcześniejszym, w porozumieniu z Departamentem Finansowym i uwzględnić w planach finansowych na IV kwartał b. r.

V-Dyrektor Departamentu Bronisław Blass

Załącznik Nr 2
do okólnika Nr BD 4144/6/50

INSTRUKCJA Nr F/9

Departamentu Finansowego Ministerstwa Przemysłu i Handlu z dnia 18. X. 1947 r. w sprawie inwentaryzacji i zamknięcia ksiąg handlowych za r. 1947.

Celem terminowego i jednolitego sposobu dokonania spisów inwentaryzacyjnych oraz sporządzania bilansu zamknięcia za rok 1947, zarządzam co następuje:

§ 1. Rok operacyjny pokrywa się z rokiem kalendarzowym dla wszystkich instytucji i przedsiębiorstw zarówno przemysłowych, handlowych jak i usługowych podległych Centralnemu Zarządowi Przemysłu, Departamentowi Przemysłu Miejscowego oraz bezpośrednio Ministerstwu Przemysłu i Handlu. Wyjątkiem od powyższej zasady jest Przemysł Cukrowniczy, którego okres operacyjny rozpoczyna się z dniem 1 kwietnia, a kończy się w dniu 31 marca następnego roku kalendarzowego.

§ 2. W związku z postanowieniem zawartym w §1 wszystkie instytucje i przedsiębiorstwa zarówno przemysłowe, handlowe jak i usługowe, Centrale Zaopatrzenia i Zbytu, Zjednoczenia Przemysłowe, Instytuty Naukowo-Badawcze, Centralne Zarządy i inne instytucje podporządkowane Departamentowi Przemysłu Miejscowego oraz Ministerstwu Przemysłu i Handlu, winny sporządzić zamknięcie ksiąg handlowych na dzień 31 grudnia 1947 r.
Przemysł Cukrowniczy sporządzi zamknięcie ksiąg handlowych na dzień 31 marca 1948 r.

§ 3. Przed upływem roku operacyjnego, instytucje i przedsiębiorstwa wymienione w §§ 1 i 2, dokonają spisów inwentaryzacyjnych z natury, w odniesieniu do poszczególnych elementów majątkowych w następujących terminach:

1. W dniu 31 października 1947 r. szczegółowy spis inwentaryzacyjny majątku stałego objętego klasą „O". Jednolitego Planu Kont, tj. tereny i budowle, maszyny, urządzenia techniczne i środki transoprtowe, różne ruchomości i inwentarz żywy oraz rozpoczęte inwestycje.
2. W dniu 10 listopada 1947 r. szczegółowy spis inwentaryzacyjny materiałów i towarów objętych klasą „3" Jednolitego Planu Kont tj.: surowce, tworzywa, materiały techniczne ruchu i inne, towary handlowe oraz materiały do opakowań.
3. W dniu 31 grudnia 1947 r. szczegółowy spis inwentaryzacyjny wytworów i robót w toku objętych klasą „B" Jednolitego Planu Kont tj. wyrobów gotowych, półwyrobów i robót w toku oraz tych materiałów, których pozostałości znajdą się w dniu inwentaryzowania, a które odpisywane były wprost na koszty (klasa 4).
4. W dniu 31 grudnia 1947 r. szczegółowy spis inwentaryzacyjny stanu środków obrotowych objętych klasą „I" Jednolitego Planu Kont tj. kasa, czeki, weksle obce, papiery wartościowe i akcepty.

W okresie do dnia 31 grudnia 1947 r. instytucje i przedsiębiorstwa wymienione w § 1 i 2, dokonają uzgodnienia wszystkich sald na kontach osobowych.
Powyższe terminy w odniesieniu do Przemysłu Cukrowniczego przesuwa się o trzy miesiące.
Spisy inwentaryzacyjne winny być sporządzone w powyższych terminach szczegółowo, lecz tylko ilościowo bez wskazywania wartości poszczególnych elementów majątkowych w dniu ich dokonania.
Wyjątkiem jest spis stanu środków obrotowych objętego klasą „I".
Dla zestawienia inwentarza na dzień 31 grudnia 1947 r. (31. III. 48) należy przyjąć stan książkowy — wychodząc z dokonanych spisów inwentaryzacyjnych poprawionych i uzupełnionych operacjami dokonanymi w następnych miesiącach po dniu spisu.
Przykład: środki transportowe stan w dniu 31 października 1947 r.
6 samochodów osobowych,
20 samochodów ciężarowych,
2 ciągniki,
10 przyczepek.
w listopadzie sprzedano — 2 samochody ciężarowe,
w grudniu zakupiono — 4 przyczepki.
Stan na 31 grudnia 1947 r
6 samochodów osobowych,
18 samochodów ciężarowych,
2 ciągniki,
14 przyczepek.

§ 4. Celem dokonania spisów inwentaryzacyjnych w terminach wymienionych w § 3 Centralne Zarządy, Zjednoczenia, Departament Przemysłu Miejscowego oraz Dyrekcje Instytucji i Przedsiębiorstw Podległych Ministerstwu Przemysłu i Handlu wydadzą podwładnym jednostkom szczegółowe instrukcje regulujące sposób wykonania prac inwentaryzacyjnych.

Wskazanym jest powołanie niewielkich komisji inwentaryzacyjnych przy udziale robotników nadających się do tego rodzaju czynności i przedstawicieli Rad Zakładowych dla przeprowadzenia spisów inwentaryzacyjnyh w poszczególnych zamkniętych w sobie odcinkach jednostki gospodarczej jednej osoby, kierującej pracami tych komisji i odpowiedzialnej za całość prac i spisów inwentaryzacyjnych.

Instrukcje powinny zawierać wskazania co do:

1) czynności przygotowawczych obejmujących przepisy organizacyjne jako tworzenia komisji, podziale na rejony w każdej jednostce gospodarczej, przygotowaniach wstępnych i podziale przedmiotów dla prac komisji inwentaryzacyjnych, znakowaniu przedmiotów, określaniu sposobów liczenia i mierzenia, instrukcję co do ujęcia przedmiotów i towarów będących w ruchu, w czasie dokonywania spisu o podziale materiałów na grupy o sposobie wpisywania na arkusze itp.

2) czynności dokonywania spisów inwentarza przez komisje w toku sprawdzania przez te ostatnie stanu faktycznego.

3) czynności związanych z kontrolą spisów inwentaryzacyjnych w trakcie czynności inwentaryzacyjnych.
Dokonywanie spisów inwentaryzacyjnych winno być tak przeprowadzone, aby jednostki gospodarcze nie musiały dla tego celu przerywać swej działalności.

§ 5. Zamknięcie ksiąg handlowych na dzień 31 grudnia 1947 r. (Przemysłu Cukrowniczego na 31. III. 48 r.) winno być dokonane wg zasad następujących:

1) a. majątek stały objęty przy przejmowaniu przedsiębiorstwa pod zarząd państwowy, o ile w dniu 31. III. 47 r. znajduje się nadal w przedsiębiorstwie winien być przyjęty do bilansu zamknięcia wg cen z bilansu otwarcia sporządzonego na dzień objęcia przedsiębiorstwa pod Zarząd Państwowy z podkreśleniem „wg cen 1938 i 1939 r.".
b. majątek stały nabyty lub wytworzony w okresie następnym po sporządzeniu bilansu otwarcia tj. w roku 1945, 46, 47 winien być wykazanym w bilansie w wysokości faktycznych kosztów nabycia lub wytworzenia w oddzielnych pozycjach z zaznaczeniem, wg cen wzgl. kosztu 1945, 1946 lub 1947 r. i połączeniu ze składnikami uprzednich lat — nie ulega.

c. dla zakwalifikowania wydatków inwestycyjnych należy kierować się okólnikiem Ministra Skarbu Nr 70 z dnia 27 marca 1947 r. L. dz. 880/1/47, który określa pojęcie inwestycji i kapitalnego remontu.

2) a. Zapasy materiałów do wytwarzania, materiałów technicznych ruchu i innych materiałów do opakowania i towarów handlowych czyli całe zapasy magazynowe objęte klasą 3 Jednolitego Planu Kont — winny być wykazane w bilansie w cenach obowiązujących w grudniu 1947 r. zaś różnica z przeszacowania odniesiona na r-k rezerw.

3) Zapasy wyrobów gotowych, półgotowych i robót w toku objętych klasą 8 Jednolitego Planu Kont należy przyjąć do bilansu zamknięcia wg kosztów wytworzenia ustalonych w oparciu o arkusze rozliczeniowe kosztów własnych lub też na podstawie przeprowadzonych ścisłych kalkulacji.

§ 6. a) Wyroby gotowe, półfabrykaty, surowce i materiały, a także przedmioty majątku stałego przeznaczone na Fundusz Inwestycyjno - Obrotowy Przemysłu Ziem Odzyskanych (FIOPZO), o ile z jakichkolwiek powodów nie zostały zrealizowane przed końcem roku operacyjnego 1947, winny być wycenione do bilansu wg podanych w § 5 niniejszego okólnika.

b) Pełna suma wartości przedmiotów przeznaczonych na FIOPZO lecz niezrealizowanych do końca roku operacyjnego 1947, a figurujących w aktywach bilansu — winna być wykazana w pasywach bilansu jako samodzielna pozycja FIOPZO.

§ 7. a) Przedmioty majątkowe rewindykowane lub ujawnione dodatkowo winny być wycenione do bilansu w myśl instrukcji Przewodniczącego Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 22. X. 1945 r.
b) Koszty rewindykacji w wysokości faktycznie poniesionych należy zamieścić w grupie 05 — wartości niematerialne i prawne.

§ 8. a) Przedmioty majątkowe przekazane lub oddane do dyspozycji innych zakładów — winny być odpisane wg wartości figurujących w księgach handlowych i jednocześnie zlikwidowana suma odpisu amortyzacyjnego zamieszczona w pierwszym bilansie otwarcia, sporządzonego przy przejmowaniu zakładu pod Zarząd Państwowy.

b) Natomiast sumy normalnego rocznego odpisu amortyzacyjnego wraz z odpisem dodatkowym (wg mnożnika) za rok 1945 względnie za rok 1946 należy przenieść na „Rezerwy kapitałowe" z realizacji majątku stałego.

§ 9. a) Odpisy na umorzenie (amortyzacja) za rok 1947 winny być dokonane wg stawek normalnych przypadających od poszczególnych grup, przedmiotów.

b) Od wartości majątku stałego przyjętego od bilansu wg cen 1938/39 roku, należy dokonać dodatkowe odpisy amortyzacyjne przy zastosowaniu mnożników w wysokości dla:

1. Departamentu Przemysłu Miejscowego mnożnik 50.
2. C. Z. P. Spożywczego „ 50.
3. C. Z. P. Fermentacyjnego „ 50.
4. C. Z. P. Konserwowego „ 50.
5. Pozostałych Przemysłów „ 25.
6. Instytutów i przedsiębiorstw podległych bezpośrednio Min. Przem. i Handlu „ 50.

c) Sumy odpisane na zużycie w roku 1947 winny być wykazane w dwóch oddzielnych pozycjach, a mianowicie: oddzielnie suma odpisu normalnego za rok 1947 oraz oddzielnie odpis dodatkowy wg mnożnika z zaznaczeniem „dodatkowe umorzenie majątku wg cen 1938/39 r. za rok 1947 mnożnik 24 względnie 49".

§ 10. Wszystkie przedsiębiorstwa i instytucje wymienione w §§ 1 i 2 niniejszego zarządzenia sporządzą inwentarz, bilans zamknięcia, rachunek wyników i rozliczenie kosztów na dzień 31 grudnia 1947 r. (Przemysł Cukrowniczy na 31 marca 1948 r.) wg zasad podanych w §§ 5, 6, 7, 8, 9.

§ 11. Bilans zamknięcia, rachunek wyników, rozliczenie kosztów winny być zestawione w ciągu okresu 4-ro miesięcznego od końca roku operacyjnego tj. do dnia 30 kwietnia 1948 roku. (Przemysł Cukrowniczy do dnia 31 lipca 1948 r.).

Centralne Zarządy we własny zakresie ustalą terminy, w których podwładne im przedsiębiorstwa, zakłady i instytucje, będą obowiązane doręczyć materiały wymienione na wstępie § 11.

§ 12. Za terminowe sporządzenie bilansu zamknięcia za rok operacyjny 1947, zezwala się na specjalne premiowanie wg następujących wytycznych:

1) Premiowani mogą być wszyscy pracownicy wydziałów rachunkowych i sprawozdawczości zakładów przemysłowych, Zjednoczeń, Centralnych Zarządów oraz przedsiębiorstw podległych bezpośrednio M. P. i H. pracujący bezpośrednio przy sporządzaniu bilansu rocznego.

2) Premia specjalna nie może przekraczać 2-miesięcznego bieżącego uposażenia zasadniczego bez premii i dodatków lokalnych (przy uposażeniu specjalnym uposażenia zasadniczego wg kategorii do jakiej winien być pracownik zaszeregowany). wliczając w to również 25% premii za terminowe sporządzenie sprawozdań za m-c grudzień 1947 r. (na zasadzie zarządzenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 19. VIII. 1947 r.) premiowanego pracownika i winna być wymierzona w zależności od stopnia jego udziału w pracach bilansowych.

Premia wyżej wspomniana jest też zapłatą za ewentualne godziny nadliczbowe, przepracowane przy sporządzaniu bilansu i rachunku wyników.

3) Premie zatwierdzą:

a) dla zakładów Dyrektor Zjednoczenia lub przedsiębiorstwa,

b) dla Zjednoczeń, zakładów wydzielonych, Central itp. Dyrektor C. Z. P.,

c) dla C. Z. P. oraz przedsiębiorstw podległych M. P. i H. Departament Ekonomiczno-Socjalny w porozumieniu z Departamentem Finansowym.

Zatwierdzenie premii następuje dopiero po złożeniu bilansu i rachunku wyników i uznania ich za prawidłowe.

Przedsiębiorstwa i instytucje, które złożą bilans i rachunek wyników po wyznaczonym terminie — premiowane nie będą.

V-Dyrektor Departamentu Bronisław Blass

121

OKÓLNIK

z dnia 7 sierpnia 1950 r.

o sprostowaniu okólnika z dnia 21 października 1949 r. w sprawie zaświadczeń władz podatkowych przy aktach notarialnych zbycia praw majątkowych (Dz. Urz. Min. Sk. z 1949 r. Nr 37, poz. 254). Nr PM 12305/4/50.

Ministerstwo Finansów podaje do wiadomości pismo okólne Ministerstwa Sprawiedliwości z dnia 27. VI. 1950 r. L. Dz. V. S. 173/49/Not. — 238/50 I. Not. stanowiące załącznik do niniejszego okólnika.

Dyrektor Departamentu St. Kołakowski

Ministerstwo Sprawiedliwości
Nadzór Sądowy
L. Dz. N.S. 173/49/Not.
238/50/I. Not.

Warszawa, dnia 27 czerwca 1950 r

Do

Rady Notarialnej
w Warszawie, Krakowie, Toruniu, Wrocławiu, Poznaniu, Gdańsku, Lublinie, Katowicach.

Pismem Ministerstwa Sprawiedliwości z dnia 30 lipca 1949 r. N. S. 173/49/Not. podano Radom Notarialnym do wiadomości stanowisko Ministerstwa Skarbu zalecając m. in., by notariusze przy sporządzaniu aktów dotyczących zbycia praw majątkowych pochodzących ze spadku lub darowizny dołączali oryginały lub uwierzytelnione odpisy zaświadczeń Urzędów Skarbowych przewidzianych art. 22 dekretu z dnia 3. II. 1947 r. (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 106).

Ponieważ już po dacie powołanego wyżej pisma Ministerstwa Skarbu dokonanna została ustawą z dnia 2 lipca 1949 r. Dz. U. R. P. Nr 42, poz. 309, nowelizacja dekretu z dnia 3. VI. 1947 r. Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 106 i art. 22 tegoż dekretu nie uległ zmianie, Ministerstwo Finansów pismem z dnia 22.II. 1950 r. Nr D. XI. 25/79/4/49 wyjaśniło, iż wobec powyższego powołane pismo Ministerstwa Skarbu z dnia 15 czerwca 1949 r. w części dotyczącej zbycia praw majątkowych pochodzących z darowizn nie obowiązuje.

Ministerstwo Sprawiedliwości — Departament Nadzoru Sądowego — prosi Radę Notarialną o podanie tego pisma do wiadomości notariuszów Swego okręgu.

Dyrektor Departamentu (—) M. Grudziński

122

OKÓLNIK

z dnia 8 sierpnia 1950 r.

w sprawie kontroli rachunkowości podatków. Nr BP 11631/7/50.

W związku z zapytaniami w sprawie wykonywania kontroli rachunkowości podatków przy metodzie księgowości przebitkowej Ministerstwo Finansów wyjaśnia, że do czasu ostatecznego uregulowania tej sprawy należy przeprowadzać kontrolę rachunkowości podatków w sposób niżej podany, w szczególności:

1. W celu przeprowadzenia kontroli rachunkowości podatków, wydziały finansowe (oddziały terenowe) prezydiów powiatowych (miejskich) rad narodowych dostarczają przełożonym wydziałom finansowym prezydiów wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych m. st. Warszawy i m. Łodzi) w wyznaczonym terminie przy odpowiednich spisach:

a) karty kontowe podatkowe kont zlikwidowanych, które mają być poddane kontroli,
b) księgi zestawień podatkowych,
c) rejestry wymiarowe, przypisów i odpisów,
d) arkusze kontrolne podatku od wynagrodzeń,
e) dzienniki przypisów i dzienniki odpisów w częściach obejmujących przypisy i odpisy, zrealizowane pod koniec roku budżetowego, poprzedzającego bieżący rok operacyjny,
f) wykazy szczegółowe wpłat i zwrotów,
g) wykazy wpłat na uiszczenia zbiorowe oraz dowody wpłat w obrocie bezgotówkowym,
h) decyzje wydziału (oddziału terenowego), dotyczące umorzeń z tytułu nieściągalności,
i) inne dowody, wykazy i dokumenty do sprawdzenia prawidłowości rachunkowości.

Spisy odesłanych dokumentów należy sporządzać przebitkowo, zatrzymując jeden egzemplarz. W spisach kart kontowych wystarczy podać tylko nazwę podatku, rok podatkowy i Nr ewidencyjny podatnika.

2. Kontrola rachunkowości podatków polega na:

1) sprawdzeniu zgodności:
a) dzienników przypisów z rejestrami wymiarowymi oraz arkuszami kontrolnymi podatku od wynagrodzeń,
b) dzienników odpisów z rejestrami odpisów,
c) księgi zestawień podatkowych z dziennikami przypisów, dziennikami odpisów i wykazami wpłat i zwrotów,
d) kart kontowych z dziennikami przypisów, dziennikami odpisów oraz wykazami szczegółowymi wpłat i zwrotów,

2) sprawdzeniu prawidłowości:
a) bilansów w księdze zestawień podatkowych,
b) zbilansowania zapisów w kartach kontowych,
c) zwrotów i przerachowań nadpłat,
d) pobrania podatku za zwłokę i kosztów upomnień,
e) podsumowań i uzgodnienia ostatecznych wyników z rocznym sprawozdaniem bilansowym.

3. Sprawdzenie zgodności obejmuje sprawdzenie nazw i numerów kont jednostek podatkowych oraz sprawdzenie poszczególnych kwot i sum ogólnych.

4. O dokonaniu kontroli pracownicy sprawdzający zamieszczają odpowiednie klauzule we wszystkich dowodach i dokumentach, podlegających kontroli. Klauzule te podpisują pracownicy sprawdzający i kierownik właściwego referatu. Ponadto przy sprawdzaniu kart kontowych z dziennikami i wykazami wpłat i zwrotów pracownik sprawdzający umieszcza w dziennikach i wykazach przy każdej sprawdzonej pozycji odpowiedni znak w formie odcisku stempla.

5. Jeżeli w toku kontroli okażą się poważniejsze nieprawidłowości lub też nadużycia, należy bezzwłocznie wydać stosowne zarządzenia.

6. Po ukończeniu kontroli wydział zwraca wszystkie dowody i dokumenty z wyjątkiem wymienionych w ust. 1 lit. e), f), g) i h), które zatrzymuje do czasu stwierdzenia zgodności wszystkich zawartych w nich pozycji z kartami kontowymi.

7. O dostrzeżonych podczas kontroli uchybieniach i nieprawidłowościach wydział finansowy Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej zawiadamia wydział finansowy Prezydium Powiatowej Rady Narodowej, wydając jednocześnie zarządzenie w sprawie sposobu ich usunięcia. Wydział obowiązany jest dopilnować, aby wszystkie uchybienia i nieprawidłowości zostały wyjaśnione i usunięte w najkrótszym czasie.

p. o. Dyrektor Departamentu J. Wieszczycki

123

OKÓLNIK

z dnia 8 sierpnia 1950 r.

w sprawie stosowania przepisów rozporządzenia Ministra Skarbu o poborze w formie ryczałtu podatków obrotowego i dochodowego od drobnych rzemieślników.

Nr PM 12964/3/49.

W związku z wątpliwościami powstałymi przy stosowaniu w praktyce przepisów rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 stycznia 1950 r. — Ministerstwo Finansów wyjaśnia co następuje:

1) do § 1 ust. 1 pkt 1) — sprzedaż przez rzemieślników swych wytworów na targach i jarmarkach bez utrzymywania w tym celu stałych miejsc sprzedaży nie stanowi przeszkody do opłacania zryczałtowanego podatku.

2) do § 1 ust. 1 pkt 5) — wydzierżawienie przez rzemieślnika lub członka jego rodziny, którego dochody z mocy przepisów o podatku dochodowym podlegają łącznemu opodatkowaniu z dochodem rzemieślnika, gospodarstwa rolnego, którego podstawa opodatkowania podatkiem gruntowym za 1949 r. przekracza równowartość 50 q żyta powoduje wyłączenie z grupy osób uprawnionych do opłacania zryczałtowanego podatku, choćby nawet otrzymywana z tego tytułu tenuta dzierżawna nie przekraczała równowartości 50 q żyta, gdyż decydującym w tym względzie jest fakt posiadania gospodarstwa rolnego, którego podstawa opodatkowania podatkiem gruntowym za 1949 r. przekracza równowartość 50 q żyta;

3) do § 1 ust. 2 — opodatkowaniu zryczałtowanym podatkiem podlegają tylko te świadczenia, spełniane przez zakłady rzemieślnicze na rzecz spółdzielni pomocniczych, które nie korzystają ze zwolnienia na mocy przepisów art. 4 pkt 25) pod. obr. Skoro zatem rzemieślnik zobowiązał się do opłacania zryczałtowanego podatku, pracując jednocześnie w ramach akcji nakładczej na rzecz spółdzielni pomocniczej, brał niewątpliwie pod uwagę świadczenia niekorzystające ze zwolnienia od podatku obrotowego — nie zachodzi zatem potrzeba wyłączania tych obrotów, a okoliczność równoczesnego wykonywania również świadczeń na rzecz spółdzielni pomocniczych nie ma wpływu na wysokość stawki zryczałtowanego podatku;

4) do § 2 ust. 1 — stawki zryczałtowane podatku prezwidziane w § 2 ust. 1 lit. B rozporządzenia należy stosować jedynie przy łącznym istnieniu wymienionych tam obu warunków tj. w przypadku wykonywania rzemiosła w miejscowościach gmin wiejskich, w których odbywają się targi i w których mieści się również siedziba zarządu gminnego. Wymienione stawki mają również zastosowanie do osób wykonujących rzemiosło w miastach o liczbie mieszkańców do 5.000;

5) do § 4 — a) w przypadku zgłoszonej przez podatnika i stwierdzonej przez władzę podatkową uzasadnionej czasowej przerwy w wykonywaniu rzemiosła, spowodowanej np. dłuższą chorobą lub robotami w polu, należy pobór zryczałtowanego podatku wstrzymać do czasu ustania okoliczności powodujących przerwę, po czym dokonać odpisu kwoty podatku przypadającego za okres zawieszenia działalności zakładu rzemieślniczego — przy czym odpisów podatku wolno dokonywać tylko za pełne miesiące, odpisy za części miesiąca są niedopuszczalne:

b) w przypadku likwidacji w ciągu roku działalności zakładu rzemieślniczego, połączonej ze zwrotem karty rejestracyjnej, należy odpisać zryczałtowany podatek przypadający za odpowiednią ilość miesięcy do końca roku, nie dokonując jednak odpisu za miesiąc, w którym likwidacja nastąpiła;

c) uiszczony zryczałtowany podatek za kilka miesięcy z góry należy w przypadku czasowej przerwy zaliczać odpowiednio na należny podatek za miesiące następujące po wznowieniu działalności zakładu rzemieślniczego; w przypadku zaś likwidacji zakładu rzemieślniczego nadpłacony zryczałtowany podatek, jeśli podatnik nie posiada innych zobowiązań podatkowych, na które mógłby być on zaliczony — podlega zwrotowi;

6) do § 5 ust. 1 — zmiana stawek zryczałtowanego podatku w ciągu roku może mieć miejsce jedynie w przypadkach przewidzianych w § 5 ust. 1 rozporządzenia tj. powodujących podwyższenie stawki, natomiast zmiany w opłacaniu przez podatnika w ciągu roku zryczałtowanego podatku według stawki niższej od ustalonej na podstawie złożonej przez niego deklaracji przepisy rozporządzenia nie przewidują. Jednakże w przypadku przeniesienia miejsca wykonywania rzemiosła do miejscowości, w której obowiązują niższe stawki podatku, podatnik, po dokonaniu przez właściwą władzę podatkową odpowiedniej wzmianki na jego karcie rejestracyjnej, winien od miesiąca następującego po zaszłej zmianie opłacać zryczałtowany podatek według przypadającej z § 2 ust. 1 dla niego stawki podatku, właściwej dla nowego miejsca wykonywania rzemiosła;

7) do § 5 ust. 2 — podatnicy, którzy złożyli deklaracje o zaliczeniu ich do grupy osób opłacających zryczałtowany podatek mogą być wyłączeni z tej grupy osób i opłacać podatki obrotowy i dochodowy na zasadach ogólnych jedynie w przypadkach przewidzianych w § 5 i § 6 rozporządzenia.

Podsekretarz Stanu
Prof. Dr L. Kurowski

KOMUNIKAT

o unieważnieniu blankietów pokwitowań kasowych.

Unieważnia się:

1) blankiety pokwitowań kasowych za Nr 225067—225100, seria E (Nr wzoru druku Min. Sk. 383/Egzek.), zagubione przez referenta egzekucyjnego w Urzędzie Skarbowym w Śremie.



Redakcja i Administracja Dziennika Urzędowego Ministerstwa Finansów, Warszawa, ul. W

Prenumerata wynosi rocznie zł 2000; półrocznie — zł 1100; kwartalnie — zł 600.
Należność za prenumeratę należy wpłacać z góry na 15 dni przed rozpoczęciem kwartału kalendarzowego na konto czekowe Administracji Dz.Urz. Min. Finansów w P. K. O. w Warszawie Nr I-4428.
Inne ogłoszenia — zł 90 za 1 mm szerokości jednej szpalty.
Reklamacje z powodu nieotrzymania poszczególnych numerów wnosić należy do Administracji.

Cena zł 45

Druk. PWPW. Warszawa, ul. Sanguszki 1. Zam. 14201. B-116257. 15.000. 14. VIII.—17. VIII. — 50.